

der maa bringes Ofre af Hensyn til Landets øjeblikkelige Stilling.

Fra forskellige Sider har der lydt Bebrejdelser, som ogsaa er kommet til Orde her, for, at man berøver Kommunerne Midler, at man svækker Kurserne paa Kreditforeningsobligationer, og lignende, og der er ogsaa fra private Bankers Side kommet Udtalelser om, at det er dem højest genevende, at man paa den Maade unddrager dem Virkemidler. Dertil er imidlertid at sige, at Statens Interesser i dette Tilfælde maa gaa forrest. Jeg kan ikke se, at det er berettiget at sige, at Staten skulde gaa til Side for de andre. Nej, Statens, hele Samfundets Interesse maa gaa i første Linie. Og desuden vilde de Midler, man her tager fra Bankerne, alligevel komme ud igen, thi de Institutter, som nu anlægges deres Penge i dette Laan, er jo Institutter, der Aar for Aar skal lægge Penge op, og de Midler lader de ikke i Længden staa i Banker. Det er meget muligt, at de i Øjeblikket indskrænker deres Foliokonti eller likvide Beholdning i Bankerne noget, men det er kun en Overgang. Det, de sætter i dette Laan, er nemlig Aarets Overskud, Anlæg i Præmiereserver, som de ifølge Vedtægterne skal anlægge i Papirer. Jeg tror derfor, at ogsaa Bankerne vil komme over det lidt efter lidt.

Den foreslaaede Ordning er ogsaa, kan man sige, et Udslag af det nye Arrangement mellem Finansministeriet og Nationalbanken, ifølge hvilket Finansministeriet ganske særligt eller kun holder sig til Nationalbanken, og jeg mener, det er et meget godt Udslag af denne Samvirksomhed; det naturlige er, at Nationalbanken er Statskassens Financier, og nu ser man det virke her for første Gang. Hvis man havde gjort, som man tidligere gjorde, naar et Laan skulde stiftes, nemlig at Finansministeren havde en Konference med samtlige københavnske Bankdirektører, og der mødte 5 Direktører, hvoraf 1 fra Nationalbanken, er jeg ikke i Tvivl om, at de 4 Direktører vilde have virket sammen imod dette Laan, og at kun Nationalbanken vilde have stemt derfor. Jeg tror, det er et lykkeligt Udslag af den nye Praxis, og jeg haaber, at de private Banker, som maaske for Tiden mener deres Interesser truede, paa anden Maade vil faa Erstatning derfor.

Skulde jeg ellers gøre nogle Bemærkninger til Lovforslaget, vil jeg slutte mig til det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper). Med Hensyn til Laanets Løbetid, havde jeg, da jeg hørte, at der var Tale om et ekstraordinært Statslaan, og da jeg

ogsaa havde hørt, at det skulde amortiseres hurtigt, ikke tænkt paa, at det skulde være 40 Aar; jeg havde haabet, at Løbetiden var blevet noget mindre, ogsaa fordi man der ved vilde være tvunget til, naar Tiden kom, at søge rigeligere Dækningsmidler til den nødvendige Amortisation og Forrentning.

En lille Henstilling vil jeg tillade mig at gøre til den højtærede Finansminister. — Det er muligt, at der ikke bliver Brug for den. Der staar i § 5, at Staten er forpligtet til at ombytte Obligationer, der har lidt Overlast og ikke er „leveringsskikkede paa Børsen“. Deraf fremgaar det, at man tænker sig, at disse Obligationer skal noteres paa Børsen. Jeg vil dog anmode den højtærede Finansminister om, hvis der sker Henvendelse fra Laangiverne, hvad jeg kunde tænke mig, om ikke at lade disse Obligationer notere paa Børsen, da at stille sig imødekommende deroverfor. Naar jeg gør det, er det, fordi man mod sin Villie kan komme til at paaføre Laangiverne Tab ved at forlange, at de skal være børsnoterede nemlig i det Tilfælde, at Kursen gaar lavere. I Stockholm har man vedtaget Børsens Aabning, og andre Steder ser man noget lignende. Hvis nu blot nogle enkelte Obligationer kom frem den 31. December og blev noteret under 92, vilde man, da Forsikringsselskaberne i deres Statusopgørelse pr. 31. December skal tage Hensyn til de noterede Kurser, mod sin Villie komme til at volde dem Tab, som vil figureere paa deres Regnskaber. Maaske vil Tabene ikke blive effektive, idet man maa gaa ud fra, at intet af disse Selskaber sælger Obligationerne; naar de en Gang har faaet dem, bliver de liggende, indtil man, hvad man ikke haaber sker, faar Brug for dem paa Grund af en Katastrofe. Jeg tillader mig altsaa at anmode den højtærede Finansminister om at tage dette under Overvejelse, hvis der skulde ske en saadan Henvendelse fra de paagældende.

Der har været talt om, at Renten af Statslaanebeviserne burde være lavere, og om den ikke i kommende Tilfælde kunde sættes lavere. Vi har faaet at vide, at den højtærede Finansminister agter at emittere 5 Mill. Kr. til 1. November med samme Rente. Jeg finder dette ganske rigtigt. Jeg tror, at man skal se bort fra den ringe Besparselse, der kunde være ved at sætte Renten noget lavere, thi det gaar slet ikke an at udgive disse Statslaanebeviser, naar de ikke kan finde meget hurtig Aftagen. Der maa være en Præmie derpaa; Staten bør efter min Mening ikke bruge dette